Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

16. travnja 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Damping – Uvoz određenih cijevi od željeza ili čelika – Uredba (EZ) br. 384/96 – Članak 3. stavak 7. – Šteta nanesena industriji – Poznati čimbenici – Uzročna veza – Neuzimanje u obzir istrage koja se bavi protutržišnim praksama poduzetnika Zajednice u dotičnom sektoru – Uredba (EZ) br. 2320/97 – Valjanost“

U predmetu C-143/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Njemačka), odlukom od 18. prosinca 2013., koju je Sud zaprimio 26. ožujka 2014., u postupku

TMK Europe GmbH

protiv

Hauptzollamt Frankfurt (Odra),

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot (izvjestitelj), predsjednik vijeća, A. Arabadjiev i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 29. siječnja 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za TMK Europe GmbH, N. Meyer, *Rechtsanwalt*,

— za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju A. Collabolletta, *avvocato dello Stato*,

— za Vijeće Europske unije, B. Driessen, u svojstvu agenta, uz asistenciju R. Bierwagena, *Rechtsanwalt*,

— za Europsku komisiju, T. Maxian Rusche i R. Sauer, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon saslušanja nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez njegovog mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na valjanost Uredbe Vijeća (EZ) br. 2320/97 od 17. studenoga 1997. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili nelegiranog čelika podrijetlom iz Mađarske, Poljske, Rusije, Češke Republike, Rumunjske i Slovačke Republike, kojom se ukida Uredba Vijeća (EEZ) br. 1189/93 i obustavlja postupak koji se odnosi na takav uvoz podrijetlom iz Republike Hrvatske (SL L 322, str. 1.) [neslužbeni prijevod].

2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između TMK Europe GmbH (u daljnjem tekstu: TMK Europe) i Hauptzollamta Frankfurt (Odra) (glavni carinski ured Frankfurta na Odri, u daljnjem tekstu: Hauptzollamt) u vezi s antidampinškim pristojbama koje se zahtijevaju od društva TMK Europe na temelju primjene Uredbe br. 2320/97 zbog uvoza ostvarenog između 2001. i 2003.

Pravni okvir

Uredba (EZ) br. 384/96

3 Uredba Vijeća (EZ) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 1996., L 56, str. 1.) ukinuta je i zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 343, str. 51. i ispravak SL 2010., L 7, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.). Međutim, vodeći računa o datumu donošenja Uredbe br. 2320/97, čiju zakonitost dovodi u pitanje sud koji je uputio zahtjev, spor treba ispitati na temelju Uredbe br. 384/96 (u daljnjem tekstu: osnovna uredba).

4 Članak 1. stavak 1. osnovne uredbe predviđao je:

„Antidampinška pristojba može se primijeniti na svaki proizvod po dampinškim cijenama, a puštanje kojeg u slobodan promet u Zajednici nanosi štetu.“ [neslužbeni prijevod]

5 Članak 3. stavci 1., 2. i 5. do 7. osnovne uredbe, naslovljen „Utvrđivanje štete“, određivao je:

„1. Za potrebe ove uredbe, pojam ‚šteta’, ako nije drukčije navedeno, znači materijalna šteta industriji Zajednice, prijetnja materijalne štete industriji Zajednice ili materijalno zaostajanje u razvoju proizvodnje Zajednice te se tumači sukladno odredbama ovog članka.

2. Utvrđivanje štete temelji se na pozitivnim dokazima i uključuje objektivno ispitivanje:

a) obujma dampinškog uvoza i učinka tog uvoza na cijene sličnih proizvoda na tržištu Zajednice; i

b) posljedica učinka tih uvoza na industriju Zajednice.

[…]

5. Ispitni postupak o učincima dampinškog uvoza na dotičnu proizvodnju Zajednice uključuje i procjenu svih relevantnih gospodarskih čimbenika i pokazatelja koji utječu na stanje u toj proizvodnji, uključujući i činjenicu da je proizvodnja još uvijek u procesu oporavka od učinaka prethodnog dampinga ili subvencioniranja, veličinu stvarne dampinške marže, stvaran ili potencijalan pad prodaje, dobit, proizvodnju, udio na tržištu, produktivnost, povrate od ulaganja, iskorištenost kapaciteta; čimbenike koji utječu na cijene u Zajednici, stvarne ili potencijalne negativne učinke na tijekove novca, zalihe, zaposlenost, plaće, rast, sposobnost povećanja kapitala i ulaganja. Ovaj popis nije konačan, a jedan ili nekoliko navedenih čimbenika ne moraju nužno biti odlučujući za ocjenu.

6. Potrebno je dokazati pomoću svih relevantnih dokaza predstavljenih u odnosu na stavak 2. da je dampinški uvoz uzrok štete u smislu ove uredbe. U ovom slučaju to podrazumijeva dokazivanje da obujam i/ili razine cijena iz stavka 3. utječu na industriju Zajednice u smislu stavka 5. i da je taj utjecaj takav da ga se može smatrati materijalnim.

7. Poznati čimbenici, osim dampinškog uvoza koji istodobno štete industriji Zajednice, ispituju se kako bi se osiguralo da se šteta koju uzrokuju drugi čimbenici ne pripisuje dampinškom uvozu u smislu stavka 6. U tom pogledu mogu se razmatrati čimbenici koji uključuju obujam i cijene uvoznih proizvoda koji se ne prodaju po dampinškim cijenama, smanjenje potražnje ili promjene strukture potrošnje, ograničavajuću trgovinsku praksu i tržišno natjecanje između proizvođača trećih zemalja i proizvođača Zajednice, razvoj tehnologije te izvozne rezultate i produktivnost proizvodnje Zajednice.“ [neslužbeni prijevod]

Uredba (EZ) br. 2320/97

6 Prema članku 1. stavku 1. Uredbe br. 2320/97, konačne antidampinške pristojbe na uvoz uvedene su osobito u pogledu bešavnih cijevi s podbrojem KN 7304 31 99 kombinirane nomenklature koja se nalazi u Prilogu I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.) i koje su, među ostalim, podrijetlom iz Rusije. Stavak 2. istog članka odredio je da se na taj uvoz primjenjuje antidampinška pristojba u iznosu od 26,8%.

Uredba (EZ) br. 1322/2004

7 Uredba Vijeća (EZ) br. 1322/2004 od 16. srpnja 2004. kojom se izmjenjuje Uredba (EZ) br. 2320/97 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili nelegiranog čelika podrijetlom, među ostalim, iz Rusije i Rumunjske (SL L 246, str. 10.) [neslužbeni prijevod] osobito obuhvaća sljedeće uvodne izjave:

„[…]

(9) Odlukom Komisije 2003/382/EZ [od 8. prosinca 1999. o postupku primjene članka 81. Ugovora o EZ-u (Predmet IV/E-1/35.860-B — Bešavne čelične cijevi (SL L 140, str. 1.)] (u daljnjem tekstu: odluka o tržišnom natjecanju) propisane su novčane kazne određenom broju proizvođača u Zajednici zbog njihove upletenosti u dva slučaja povrede članka 81. stavka 1. Ugovora o EZ-u.

(10) Nakon donošenja odluke o tržišnom natjecanju smatralo se da eventualna potencijalna veza s Uredbom (EZ) br. 2320/97 nije bila takva da je zahtijevala preispitivanje zaključaka iznesenih u spomenutoj uredbi. Međutim, nakon objave odluke o tržišnom natjecanju, jedna od zainteresiranih stranaka navela je moguć utjecaj protutržišnog ponašanja na antidampinške mjere na snazi i iznijela je dodatne podatke o određenim aspektima zaključaka Uredbe (EZ) br. 2320/97 o šteti i uzročnoj povezanosti. Ovom uredbom želi se odrediti mora li odluka o tržišnom natjecanju imati posljedice na antidampinške mjere koje su trenutačno na snazi.

[…]

(19) Budući da se definicija proizvoda, dotična društva i razdoblja obuhvaćena dvama postupcima podudaraju samo djelomično, utvrđeno je da je protutržišno ponašanje u pitanju samo malo utjecalo na antidampinšku istragu koja je dovela do uvođenja konačnih pristojbi u 1997. Usto, ako se isključe podaci društava za koja je utvrđeno da su povrijedila članak 81. stavak 1. Ugovora o EZ-u, rezultati se i dalje mogu usporediti s onima dobivenima na osnovi podataka koji odgovaraju deset proizvođača Zajednice koji su surađivali, uključujući one koji su bili upleteni u protutržišno ponašanje. Drugim riječima, postoji štetan damping. Stoga je vrlo

vjerojatno da su na protutržišno ponašanje proizvođača Zajednice snažno utjecali prvotni zaključci antidampinške istrage. Međutim ne može se sa sigurnošću utvrditi bi li svi tržišni uvjeti bili isti da nije bilo tog protutržišnog ponašanja.

(20) Vodeći računa o prethodno navedenome, smatra se prikladnim ne primijeniti mjere uvedene Uredbom (EZ) br. 2320/97. Ta odluka je u skladu s načelima dobre uprave i dobre upravne prakse […].“ [neslužbeni prijevod]

8 Članak 1. Uredbe br. 1322/2004 izmijenio je Uredbu br. 2320/97 dodavši joj članak 8., prema kojem:

„Članci 1. do 3. ne primjenjuju se od 21. srpnja 2004.“ [neslužbeni prijevod]

Glavni postupak i prethodno pitanje

9 TMK Europe je između 2001. i 2003. uvezao cijevi podrijetlom iz Rusije. Ocijenivši da taj uvoz ulazi u područje primjene Uredbe br. 2320/97, Hauptzollamt je od njega zatražio da među ostalim plati antidampinške pristojbe u iznosu od 375.178,13 eura.

10 TMK Europe je 18. studenoga 2003. pred Hauptzollamtom osporio da duguje te pristojbe, najprije tvrdeći da uvezene cijevi ne ulaze u područje primjene te uredbe.

11 Nakon objave Uredbe br. 1322/2004, kojom je od 21. srpnja 2004. zbog odluke o tržišnom natjecanju obustavljena primjena Uredbe br. 2320/97 kojom se određenim proizvođačima Zajednice u dotičnom sektoru djelatnosti nameću sankcije, TMK Europe je Hauptzollamtu podnio novi zahtjev za povrat antidampinških pristojbi, oslanjajući se na nezakonitost Uredbe br. 2320/97.

12 Budući da su 29. listopada 2010. njegovi prigovori odbijeni, TMK Europe je Finanzgerichtu Berlin-Brandenburg (financijski sud u Berlin-Brandenburgu) podnio tužbu radi povrata predmetnih antidampinških pristojbi ponovno ističući svoja dva tužbena razloga koja se temelje, s jedne strane, na tome da ulazne cijevi ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 2320/97 i, s druge strane, na nezakonitosti te uredbe.

13 Sud koji je uputio zahtjev smatra da, ako prvi tužbeni razlog ne uspije, s druge strane postoje sumnje o odgovoru koji treba dati na drugi tužbeni razlog.

14 Iako je taj sud sklon smatrati Uredbu br. 2320/97 valjanom, ne uspijeva sa sigurnošću utvrditi trebaju li razlozi koji su naveli Vijeće Europske unije da Uredbom br. 1322/2004 odluči više ne primjenjivati članke 1. do 3. Uredbe br. 2320/97 od 21. srpnja 2004. također retroaktivno utjecati na valjanost potonje uredbe.

15 Prema sudu koji je uputio zahtjev postavlja se pitanje je li Vijeće, kada je 17. studenoga 1997. donijelo Uredbu br. 2320/97, trebalo voditi računa o tada već otvorenoj istrazi koju je Europska komisija vodila od 25. studenoga 1994. o eventualnom postojanju praksi protivnih tržišnom natjecanju u okviru industrije Zajednice. Naime, na temelju članka 3. stavka 7. prve rečenice osnovne uredbe, poznati čimbenici, osim dampinškog uvoza koji istodobno štete industriji Zajednice, ispituju se kako bi se osiguralo da se šteta koju uzrokuju drugi čimbenici ne pripisuje dampinškom uvozu.

16 U tim je okolnostima Finanzgericht Berlin-Brandenburg odlučio prekinuti postupak i Sudu uputiti sljedeće prethodno pitanje:

„Je li nevaljana Uredba […] (EZ) br. 2320/97 […], zbog toga što je [Vijeće], pogrešno protumačivši pretpostavke utvrđivanja štete koje se nalaze u članku 3. stavku 7. [osnove] uredbe […], smatral[o] da takva šteta postoji, a da pritom nije uzel[o] u obzir da je Komisija neobjavljenu Odluku od

25. studenoga 1994. (predmet IV/35.304), kojom se otvara postupak ispitivanja mogućih praksi u vezi s nelegiranim čeličnim cijevima koje bi bile protivne tržišnom natjecanju i eventualno članku 53. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994., L 1, str. 3.) i članku 81. UEZ-a, donijela na temelju, među ostalim, Prve uredbe o provedbi članaka [81. UEZ-a] i [82. UEZ-a] koja se temelji na članku 14. stavku 3. Uredbe Vijeća br. 17 od 6. veljače 1962.?“

O prethodnom pitanju

Dopuštenost prigovora zakonitosti koji je istaknuo nacionalni sudac

17 Talijanska vlada i Komisija tvrde da se valjanost Uredbe br. 2320/97 više ne može dovoditi u pitanje prigovorom pred sudom koji je uputio zahtjev zato što ju tužitelj u glavnom postupku nije pobijao u roku predviđenom člankom 230. UEZ-a, koji je tada bio na snazi.

18 U tom pogledu valja podsjetiti da opće načelo, čiji je cilj jamčiti da svaka osoba raspolaže ili da je raspolagala mogućnošću osporavanja akta Zajednice koji služi kao temelj odluke kojoj se protivi, ni na koji način ne sprečava da uredba postane konačna za pojedinca u pogledu kojeg ju se treba smatrati pojedinačnom odlukom i koji bi nesumnjivo mogao tražiti njezino poništenje na temelju članka 230. UEZ-a, čime je pojedinac spriječen isticati nezakonitost te uredbe pred nacionalnim sudom. Takav zaključak se primjenjuje na uredbe kojima se uvode antidampinške pristojbe, zbog njihove dvostruke naravi normativnih akata i akata koji se mogu izravno i pojedinačno ticati određenih gospodarskih subjekata (presuda Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, t. 37. i navedena sudska praksa).

19 Naime, uredbe koje uvode antidampinšku pristojbu, iako su po naravi i dosegu normativnoga karaktera, mogu se izravno i pojedinačno odnositi na one proizvođače i izvoznike dotičnog proizvoda kojima se na teret stavlja damping na temelju podataka koji proizlaze iz njihove trgovinske djelatnosti. Općenito, to je slučaj poduzetnika proizvođača i izvoznika koji mogu pokazati da se akti Komisije i Vijeća odnose na njih ili da su predmet pripremnih istraga (vidjeti presude Allied Corporation i dr./Komisija, 239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, t. 11. i 12.; Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, t. 21. kao i Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 30.).

20 Isto vrijedi i za one izvoznike dotičnog proizvoda čija je prodajna cijena uzeta u obzir prilikom oblikovanja izvozne cijene i na koje se stoga odnose utvrđenja o postojanju dampinga (vidjeti presude Nashua Corporation i dr./Komisija i Vijeće, C-133/87 i C-150/87, EU:C:1990:115, t. 15.; Gestetner Holdings/Vijeće i Komisija, C-156/87, EU:C:1990:116, t. 18. kao i Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 31.).

21 Sud je također presudio da uvoznici povezani s izvoznicima iz trećih zemalja čiji su proizvodi predmet antidampinških pristojbi mogu pobijati uredbe koje uvode te pristojbe, osobito kad je izvozna cijena izračunana na temelju prodajnih cijena tih izvoznika na tržištu Zajednice i kad je na temelju tih prodajnih cijena izračunana sama antidampinška pristojba (vidjeti u tom smislu presude Neotype Techmashexport/Komisija i Vijeće, C-305/86, EU:C:1990:295, t. 19. i 20. kao i Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 32.).

22 Osim toga, priznavanje prava određenih kategorija gospodarskih subjekata na podnošenje tužbe za poništenje neke antidampinške uredbe ne smije onemogućiti da se takva uredba pojedinačno odnosi na ostale subjekte zbog obilježja koja su samo njima svojstvena i po kojima se razlikuju od svih ostalih osoba (vidjeti presude Extramet Industrie/Vijeće, C-358/89, EU:C:1991:214, t. 16. i Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, t. 33.).

23 Međutim, što se tiče glavnog predmeta, nije utvrđeno da se za TMK Europe može smatrati da pripada nekoj od gore navedenih kategorija gospodarskih subjekata.

24 Za početak je nesporno da ni TMK Europe ni Sinara, društvo koje mu je pripojeno, nisu navedeni u Uredbi br. 2320/97 kao poduzetnici izvoznici. Štoviše, ne pojavljuju se kao poduzetnici izvoznici koji su obuhvaćeni pripremnim istragama za tu uredbu.

25 Nadalje, premda je Sinara pripojena grupi ruskih poduzetnika izvoznika koji su sudjelovali u antidampingu, iz spisa kojim Sud raspolaže ne proizlazi niti da je izvozna cijena koja je uzeta u obzir radi određivanja antidampinških pristojbi izračunana na temelju prodajnih cijena tog izvoznika na tržištu Zajednice niti da je sama antidampinška pristojba izračunana na temelju tih prodajnih cijena.

26 Naposljetku, budući da je osporila dopuštenost prigovora nezakonitosti koji je istaknut pred nacionalnim sucem, Komisija treba podnijeti dokaze koji bi mogli opravdati tu nedopuštenost. Međutim, argumenti koje u tom pogledu ističe Komisija ne omogućuju utvrditi da je društvo Sinara dovoljno povezano s ruskim poduzetnicima izvoznicima ili da se nalazi u posebnoj situaciji koja se razlikuje od one svih drugih gospodarskih subjekata da bi se za njega tijekom razdoblja koje taj članak propisuje za podnošenje zahtjeva za poništenje Uredbe br. 2320/97 donesene 17. studenoga 1997. koje započinje u skladu s tim člankom smatralo da je izravno i pojedinačno pogođeno u smislu članka 230. UEZ-a.

27 U tim okolnostima te čak i pod pretpostavkom da su sva prava i obveze društva Sinara preneseni na društvo TMK Europe, ne može se samo na temelju dokaza podnesenih Sudu smatrati utvrđenim da je društvo TMK Europe nesumnjivo moglo zahtijevati poništenje Uredbe br. 2320/97 u dijelu u kojem određuje antidampinšku pristojbu na uvoz bešavnih cijevi podrijetlom iz Rusije.

28 Ne može se smatrati da takvu ocjenu situacije poduzetnika uvoznika u pogledu Uredbe br. 2320/97 dovodi u pitanje ni okolnost da poduzetnici izvoznici nisu surađivali u postupku antidampinga ni okolnost, koju navodi talijanska vlada, da je društvo TMK Europe moglo osporavati obrazloženje Uredbe br. 1322/2004.

29 Iz prethodnoga slijedi da je društvo TMK Europe moglo istaknuti prigovor nezakonitosti Uredbe br. 2320/97 pred sudom koji je uputio zahtjev, a koji stoga nije bio vezan konačnošću antidampinške pristojbe koja je uvedena tom uredbom.

30 Posljedično, na Sudu je da odgovori na pitanje suda koji je uputio zahtjev.

O valjanosti Uredbe br. 2320/97

31 Sud koji je uputio zahtjev se pita je li Vijeće donijevši 17. studenoga 1997. Uredbu br. 2320/97, a da nije vodilo računa o istrazi koju je Komisija otvorila 25. studenoga 1994. radi utvrđivanja eventualnog postojanja praksi protivnih tržišnom natjecanju u okviru industrije Zajednice, povrijedilo zahtjeve osnovne uredbe.

32 U tom pogledu valja podsjetiti da članak 3. stavak 5. osnovne uredbe predviđa da ispitivanje učinka dampinškog uvoza na dotičnu industriju Zajednice uključuje ocjenu svih relevantnih gospodarskih čimbenika i pokazatelja koji utječu na stanje te industrije. Ta odredba sadrži popis različitih čimbenika koji se mogu uzeti u obzir i pojašnjava da taj popis nije taksativan te da samo jedan ili nekoliko tih čimbenika nisu nužno odlučujući temelj ocjenjivanja (vidjeti presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

33 Članak 3. stavak 7. osnovne uredbe predviđa da se poznati čimbenici, osim dampinškog uvoza koji istodobno šteti industriji Zajednice, ispituju kako bi se osiguralo da se šteta koju uzrokuju drugi čimbenici ne pripisuje dampinškom uvozu u smislu stavka 6. tog članka, koji pojašnjava da pomoću svih podnesenih relevantnih dokaza valja dokazati da dampinški uvoz uzrokuje materijalnu štetu industriji Zajednice u smislu te uredbe (vidjeti u tom smislu presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 21. i navedenu sudsku praksu).

34 Ustaljena je sudska praksa da utvrđivanje postojanja štete nanesene industriji Zajednice pretpostavlja ocjenu složenih gospodarskih situacija i da sudski nadzor takve ocjene treba biti ograničen na provjeru poštovanja postupovnih pravila, materijalne točnosti utvrđenih činjenica, postojanja očite pogreške u ocjeni tih činjenica ili postojanja zlouporabe ovlasti. Takav je osobito slučaj što se tiče određivanja čimbenika koji uzrokuju štetu industriji Zajednice u okviru antidampinške istrage (vidjeti presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 22. i navedenu sudsku praksu).

35 Institucije Unije prilikom utvrđivanja postojanja štete imaju obvezu ispitati proizlazi li šteta na koju se namjeravaju pozvati doista iz dampinškog uvoza i odbaciti svu štetu koja proizlazi iz drugih čimbenika te osobito onu koja je uzrokovana vlastitim ponašanjem proizvođača Zajednice (vidjeti presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 23. i navedenu sudsku praksu).

36 U tom pogledu je na institucijama Unije da provjere da učinci tih drugih čimbenika nisu bili takvi da su prekinuli uzročnu vezu između, s jedne strane, predmetnog uvoza i, s druge strane, štete nastale industriji Zajednice. Na njima je također da provjere da prilikom utvrđivanja štete u smislu članka 3. stavka 7. osnovne uredbe nije uzeta u obzir šteta uzrokovana tim drugim čimbenicima i da, stoga, nametnuta antidampinška pristojba ne prekoračuje ono što je nužno da bi se uklonila šteta nastala antidampinškim uvozom (vidjeti presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

37 Međutim, ako institucije Unije bez obzira na takve čimbenike utvrde da je šteta nastala dampinškim uvozom materijalna na temelju članka 3. stavka 1. osnovne uredbe, tada se može zaključiti da postoji uzročna veza između tog uvoza i štete nastale industriji Zajednice (vidjeti presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 25. i navedenu sudsku praksu).

38 Što se tiče glavnog predmeta, valja zaključiti da je, kao što proizlazi iz uvodnih izjava Uredbe br. 1322/2004 te iz obrazloženja odluke o tržišnom natjecanju, 25. studenoga 1994. pokrenuta istraga na temelju odluke Komisije kako bi se utvrdilo eventualno postojanje protutržišnog ponašanja među poduzetnicima koji sudjeluju na zajedničkom tržištu bešavnih cijevi od čelika. Također je nesporno da je ta istraga Komisiji omogućila da tek 20. siječnja 1999., obavještavanjem dotičnih poduzetnika o prigovorima, pokrene postupak primjene članka 81. UEZ-a.

39 Tako odluka o tržišnom natjecanju 17. studenoga 1997., dan na koji je donesena Uredba br. 2320/97, još nije bila donesena. Posljedično, tu odluku se samu po sebi ne može smatrati „poznatim čimbenikom“ u smislu članka 3. stavka 7. osnovne uredbe, a o čemu je Vijeće trebalo voditi računa prilikom utvrđivanja štete nastale industriji Zajednice kako bi se opravdala antidampinška mjera kakva proizlazi iz Uredbe br. 2320/97.

40 Što se tiče istrage koju je 25. studenoga 1994. pokrenula Komisija, valja zaključiti da se činjenica da je riječ o potpuno pripremnoj radnji protivi tome da se protutržišno ponašanje kojime se bavila može smatrati utvrđenim i uzrokom štete industriji Zajednice, barem do završetka te istrage.

41 Doduše, kao što je utvrđeno u točki [35.] ove presude, institucije Unije imaju obvezu ispitati proizlazi li šteta na koju se namjeravaju pozvati radi donošenja antidampinške mjere doista iz dampinškog uvoza i odbaciti svu štetu koja proizlazi iz drugih čimbenika te osobito onu čiji uzrok leži u vlastitom ponašanju proizvođača Zajednice. Oslanjajući se na tu obvezu, društvo TMK Europe u biti ističe da spomenute institucije, s obzirom na to da je jedna od njih imala saznanja o istrazi čiji je završetak mogao utvrditi da je vlastito ponašanje proizvođača Zajednice moglo, barem djelomično, pridonijeti šteti nastaloj industriji Zajednice, u antidampinškom postupku nisu vodile računa o šteti utvrđenoj na „pravilan i propisan način“.

42 Međutim, valja podsjetiti da je u svakom slučaju na strankama koje se pozivaju na nezakonitost antidampinške uredbe da podnesu dokaze koji mogu dokazati da su drugi čimbenici koji se ne odnose na uvoz mogli biti dovoljno važni da su mogli dovesti u pitanje postojanje uzročne veze između štete nastale industriji Zajednice i dampinškog uvoza (vidjeti u tom smislu presudu Transnational Company „Kazchrome“ i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, EU:C:2013:865, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

43 Ipak, TMK Europe nije podnio takve dokaze, već se samo pozvao na to da je okolnost da je Komisija otvorila istragu koja je dovela do odluke o tržišnom natjecanju obvezno morala imati utjecaja na antidampinšku istragu, dapače niti to što je istaknuo da je sama činjenica da je posljedica prve od tih istraga na kraju navela Vijeće da ukine Uredbu br. 2320/97 nije dovoljno da bi se pokazalo da je ona mogla utjecati na antidampinšku istragu.

44 Iz toga proizlazi da društvo TMK Europe nije dokazalo da su drugi čimbenici koji se ne odnose na uvoz mogli biti dovoljno važni da su mogli dovesti u pitanje postojanje uzročne veze između štete nastale industriji Zajednice i dampinškog uvoza.

45 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, valja utvrditi da ispitivanje prethodnog pitanja nije pokazalo nikakav element koji bi mogao utjecati na valjanost Uredbe br. 2320/97.

Troškovi

46 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Ispitivanje prethodnog pitanja nije pokazalo nikakav element koji bi mogao utjecati na valjanost Uredbe Vijeća (EZ) br. 2320/97 od 17. studenoga 1997. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih bešavnih cijevi od željeza ili nelegiranog čelika podrijetlom iz Mađarske, Poljske, Rusije, Češke Republike, Rumunjske i Slovačke Republike, kojom se ukida Uredba (EEZ) br. 1189/93 i obustavlja postupak koji se odnosi na takav uvoz podrijetlom iz Republike Hrvatske.

Potpisi